

❖ **Viếng Ngủ Đài Sơn Cửa Văn Thù Bồ Tát** ❖

Sau khi các Thập Điện Diêm quân trở về Sum La Điện, Ngài Địa Tạng nhìn Bàn ni nói rằng:

“Cõi Âm này ngày, tháng rất dài so với nhân gian, ngược lại cõi Cực Lạc quốc độ rất ngắn. Bản vương sợ rằng thân phàm Pháp hữu trên dương thế không thể duy trì thời gian dài lâu được, mời Pháp hữu cùng Bản vương du hành thăm viếng Đại Sĩ Văn Thù và Phổ Hiền cùng lên Cực Lạc quốc đánh lễ Đức A Di Đà Thế Tôn.”

Bàn ni cung kính chấp tay:

“Xin mời Ngài dẫn đường! Vào Thế gian hơn nữa kiếp, Bàn ni quên đường rồi”

Địa Tạng nhìn Bàn ni mỉm cười:

“Đường trong tâm Ngài, Pháp hữu không dùng chắc định thử Bản vương?”

Nói xong Ngài Địa Tạng cười vui vẻ, Bàn ni lòng vô cùng hoan hỷ.

Bàn ni chấp tay thưa rằng:

“Địa Tạng Bồ Tát, Ngài định đi bằng cách nào?”

Địa Tạng mỉm cười:

“Hoa sen ngàn cánh là Bảo tọa, Pháp hữu có thể ngồi vững vàng để vào Cực Lạc quốc. Pháp hữu hãy quán tưởng Bảo tọa Liên Hoa sẽ thấy diệu dụng của bản tâm ngay.”

Bần ni nghe lời nhắm mắt Quán tưởng Bảo tọa Liên Hoa. Khi Bảo tọa Liên Hoa thành hình trong tâm Bần ni mở mắt ra.

Ôi! Thật kỳ diệu trước mặt Bần ni là Đoá Liên Hoa rực rỡ. Đài sen bằng Kim cương, lá bằng ngọc xanh biếc, cọng lá bằng vàng. Từ nơi đài sen Bảo tọa này Hào quang chiếu sáng cả một vùng hư không rộng lớn.

Ngài Địa Tạng gọi to:

“Đề Thính hãy đến đây!” Lập tức bấy giờ con Đề Thính từ cung Túy Vân chạy ra quỳ mọp xuống trước Ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Ngài nhìn Bần ni và nói:

“Đây là vật đỡ chân của Bản Vương mỗi khi đi dạo cung trời hoặc cảnh giới Cực Lạc, Bản Vương đều dùng nó để cỡi đi. Đề Thính này là vật báu ở cõi Âm. Nó có thể hoá thành hình của muôn loài chúng sanh và điểm đặc biệt là khi Đề Thính ngự vào thân thể chúng sanh nào nó đều biết rõ nguồn gốc cội nguồn của chúng sanh đó.

Đề Thính nghe Ngài Địa Tạng nói đến tên mình ngẩn đầu lên nhìn Ngài đôi tai vung vẩy rất vui mừng.

Ngài Địa Tạng ngồi lên lưng Đê Thính nhìn Bàn ni nói:

“Chúng ta đến Ngũ Đài Sơn thăm Đại Sĩ Văn Thù”

Nói xong bốn chân của Đê Thính có bốn bông sen nâng đỡ. Ngài Địa Tạng bay thẳng lên hư không hướng về phía Ngũ Đài Sơn. Bàn ni ngồi lên Bao tòa Hoa Sen và Hoa Sen nâng Bàn ni bay lên hư không và bay song đôi với Ngài Địa Tạng.

Khi Bàn ni và Ngài Địa Tạng bay trên biển đông nhìn xuống thấy mặt biển xanh thẳm. Trên những ngọn sóng có Phi đăng Dạ Xoa khoảng 20 người đang tuần du trên mặt biển. Khi bọn họ thấy Hào quang chói sáng trên hư không bọn họ đều nhìn lên và quỳ xuống đánh lễ. Hai người trong nhóm Dạ Xoa đột nhiên trầm mình xuống mặt biển biến mất chẳng bao lâu mặt biển xao động, Bốn con rồng vàng râu bạc từ dưới biển nổi lên. Ngài Địa Tạng nhìn Bàn ni mỉm cười:

“Hôm nay Pháp hữu bay qua biển đông, lòng từ bi của Pháp hữu làm chấn động Long cung. Tứ Hải Long Vương hiện hình nghinh đón.

Lời Ngài Địa Tạng chưa dứt, từ mặt biển Bốn ánh Hào quang bay vút lên không trung khi Bốn ánh Hào quang này đến gần Ngài Địa Tạng và Bàn ni, hiện rõ ràng Tứ Hải Long Vương. Họ hiện thân người nhưng đầu rồng màu vàng óng ánh, đôi râu màu bạc trắng như tuyết. Họ mặc trang phục của bậc Đế vương nơi bụng mang đai ngọc màu xanh, trên có khắc hình rồng màu vàng uốn khúc. Bốn vị Long

Vương này đến trước mặt Ngài Địa Tạng và Bản ni thì quỳ xuống đảnh lễ:

“Chúng thần là Tứ Hải Long Vương được Phi Đằng Dạ Xoa thông báo có Hai vị Đại Bồ Tát đang du hành trên biển đông nên chúng thần vội vàng lên nghinh tiếp. Ngài Địa Tạng và Bản ni đưa tay nâng đỡ họ đứng dậy.

Một vị Long Vương đưa tay chỉ từng người giới thiệu:

“Thần là Đông Hải Long Vương được Ngài Đế Thích cho cai quản vùng biển này, tên gọi là Ngao Quảng, còn vị này là Nhị đệ Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Tam đệ Bắc Hải Long Vương Ngao Nhuận và Tứ đệ là Tây Hải Long Vương Ngao Thân.

Ngài Địa Tạng vui vẻ nói:

“Bản Vương cõi Âm giới các vị đã biết còn đây là Ngài Thanh Tịnh Hải Tạng, Hóa thân của vị Đại Bồ Tát cõi Tây Phương. Bốn vị Long Vương cúi đầu hoan hỷ và thỉnh mời Ngài Địa Tạng và Bản ni đi thăm Long cung.

Ngài Địa Tạng nhìn Bản ni lắc đầu nói:

“Pháp hữu đang trụ xứ nơi Dương giới, thai phàm nhiều ngày không ăn uống sẽ hoại tan. Chúng Long thần cho Bản Vương và Pháp hữu một dịp khác vậy.”

Bốn vị Long Vương mời thỉnh không được đứng cúi đầu buồn bã. Mặt biển chợt xao động và

một con rồng xanh nổi lên và trong phút chốc một ánh hào quang xanh bay vụt lên không trung. Khi đến gần Ngài Địa Tạng và Bàn ni thì hiện ra thân rồng đầu xanh râu vàng, thân mặc hoàng bào mang đai ngọc. Vị này đến trước mặt Địa Tạng và Bàn ni quỳ xuống đánh lễ.

“Thần là Thái tử Long Cung! Xin được đánh lễ Hai vị Đại Sĩ. Kính chúc Hai vị pháp thân miên viễn, từ bi cứu độ muôn loài chúng sanh”

Ngài Địa Tạng đưa tay nâng đỡ Thái tử đứng dậy. Vị Thái tử quay sang Bốn vị Long Vương cúi đầu chào hỏi:

“Con xin chào Phụ Vương và các Thúc Vương!”

Ngài Đông Hải Long Vương quay sang hỏi Thái tử:

“Sao con biết Hai vị Bồ Tát du hành nơi trụ xứ của mình vậy?”

Thái tử đáp:

“Con vừa đến thăm Phụ Vương, thấy vắng bóng, con đang ngạc nhiên thì Phi Đằng Dạ Xoa cho biết Phụ Vương cùng các Thúc Vương lên hư không nghinh tiếp Hai vị Bồ Tát. Ngài Đông Hải Long Vương mỉm cười không nói gì. Thái tử nhìn Bàn ni và thưa rằng:

“Con một lần đã gặp Ngài! Bồ Tát còn nhớ con không?”

Bần ni ngạc nhiên suy nghĩ, Thái tử cười vui thưa rằng:

“Bồ Tát đã đứng trên thân con cùng Đức tử bi Quán Thế Âm đi dạo khắp bốn biển.”

Bần ni chợt nhớ ra:

“Lành thay! Thì ra vị Long thần mà Ngài Quán Thế Âm cõi là Thái tử sao?”

Thái tử đáp:

“Dạ! Vị Long thần đó chính là con, vì thế con biết Ngài là Bồ Tát Thanh Tịnh Hải Tạng”

Bần ni rất vui mừng như gặp lại người thân mặt Thái tử đang vui chợt buồn, Bần ni định hỏi nguyên do thì Thái tử bật khóc và thưa rằng:

“Kính bạch Bồ Tát! Con khóc vì thương nhớ Ái nữ. Nhiều kiếp đã qua con chưa gặp được Ái nữ yêu quý.”

Bốn vị Long Vương nét mặt hết sức đau buồn họ đang nhớ đến đứa cháu Long nữ. Ngài Địa Tạng liền nói:

“Thái tử an tâm! Long nữ không có đọa lạc cõi Âm. Hiện giờ đang sống trên nhân gian, chẳng bao lâu hết duyên đời sẽ vào Đạo tràng của Ngài Thanh Tịnh Hải Tạng tu học và sẽ thành đạo quả.”

Thái tử nghe Ngài Địa Tạng nói lời đó, tâm rất vui mừng liền dẫn lễ Bần ni thưa rằng:

“Kính bạch Bồ Tát! Xin Ngài từ bi cho thần có dịp gặp lại Ái nữ mà nhiều kiếp đã qua, thần chưa hề gặp mặt.”

Bần ni liền an ủi:

“Thái tử an tâm! Bao giờ Bần ni và Long nữ trở về bổn quốc, bấy giờ Bần ni cho Long nữ tìm thăm Thái tử”

Đang buồn rầu, mặt Thái tử chợt vui lên. Thái tử vô cùng hoan hỷ:

“Thần xin ghi ân Bồ Tát chỉ dạy”

Ngài Địa Tạng buông lời:

“Các Long thần hãy an vui, Long nữ ở cạnh Pháp hữu Thanh Tịnh Hải Tạng là điều may mắn cho Long cung. Chẳng bao lâu Long nữ thành đạo sẽ làm rạng rỡ tông môn các Long thần”

Bốn vị Long Vương và Thái tử hoan hỷ tột cùng:

“Tri ân Đức của Hai vị Bồ Tát, chúng thần đã làm trễ chuyến du hành của Hai Ngài, xin Hai Ngài từ bi tha thứ”

Ngài Địa Tạng vui vẻ:

“Bạn về Bản Vương sẽ ghé Long cung thăm các vị! Bây giờ xin cáo từ. Chúc các Long thần luôn an vui và mạnh khỏe”

Bần ni và Ngài Địa Tạng chấp tay cáo từ. Tứ Hải Long Vương và Thái tử quý xuống dẫn lễ và từ giã. Năm ánh Hào quang, Bốn vàng Một xanh bay vút xuống mặt biển cả. Mặt biển trong xanh, phẳng lờ thanh tịnh trong như bức tranh thủy mặc đẹp vô cùng.

Sau khi chia tay cùng Tứ Hải Long Vương và Thái tử đông cung, Bần ni và Ngài Địa Tạng bay nhanh về hướng núi Ngũ Đài Sơn.

Ngũ Đài Sơn là nơi trụ xứ của Ngài Văn Thù Bồ Tát, cảnh thanh tịnh và thắng diệu hơn cả Bồng Lai Tiên giới.

Đứng trên mây nhìn xuống thấy Năm ngọn núi dựa vào nhau, tuyết trắng phủ đầy trên đỉnh núi, và hàn phong của núi bốc lên mát lạnh.

Ngài Địa Tạng đưa tay chỉ xuống núi và nói với Bần ni:

“Pháp hữu hãy nhìn dưới chân núi và Pháp hữu thấy những gì?”

Bần ni nhìn xuống tận cùng chân núi và ngạc nhiên vô cùng, Bần ni đã nhìn thấy Năm ngọn núi nương dựa vào nhau và dưới chân có 12 Thạch trụ khổng lồ nâng đỡ. Mỗi Thạch trụ có nhiều gân đá vươn ra phủ vòng theo quả núi.

Ngài Địa Tạng hỏi tiếp:

“Pháp hữu thấy gì không?”

Bần ni thưa rằng:

“Bần ni thấy 12 Thạch trụ đang nâng quả núi”

Ngài Địa Tạng dạy rằng:

“Chúng sanh có Thập nhị nhân duyên chi phối, và núi đá có Thập nhị trụ đồng quân chi phối, chỉ cần nhìn vào những sợi gân đá trên trụ Thạch là rõ mạng sống của núi và những động vật trên đó còn bao lâu?”

Bần ni vẫn chưa hiểu nên thưa rằng:

“Bạch Đại Sĩ! Bần ni vẫn chưa hiểu sự liên quan giữa Trụ Thạch và quả núi Ngũ Đài Sơn”

Ngài Địa Tạng mỉm cười giải thích:

“Quả núi này là do 12 Trụ Thạch nâng đỡ và những Trụ Thạch mọc đầy gân đá. Do những gân đá này bám chặt vào quả núi nên quả núi vững bền. Khi nào có dịp qua đây Pháp hữu nhìn những gân đá này nếu thấy ít đi và lần lần không còn những gân đá thì quả núi phải bị sụp đổ hoàn toàn. Các sanh vật trên quả núi này sẽ bị huỷ diệt hết. Đến đây Bần ni đã hiểu mọi sự vật trên Thế gian này đều có nguyên nhân tồn tại và huỷ diệt. Bần ni chấp tay nguyện cầu cho quả núi luôn tồn tại và mọi sanh linh vẫn sống không bị huỷ diệt bởi cảnh trí ngọn Ngũ Đài Sơn quá sinh đẹp và thảo mộc xanh tươi tô điểm thêm vẻ thanh lịch của cảnh trí núi đồi.

Địa Tạng Vương và Bần ni bay đến ngọn núi chính giữa, Ngài Địa Tạng nói rằng:

“Trong quả núi này có một Động Phủ rất xinh đẹp, đây chính là trụ xứ của Ngài Văn Thù Bồ Tát.

Địa Tạng và Bàn ni bay lần xuống thấy núi trắng xoá. Tuyết đóng lại thành hàn băng trong giống thế giới Lưu Ly Quang của Ngài Dược Sư Như Lai. Cảnh trí đây cũng giống như núi Linh Thứu bên Ấn Độ nơi Pháp Hội giảng Kinh Pháp của Đức Thích Ca Như Lai Phật. Bàn ni nhìn chung quanh chỉ thấy toàn tuyết trắng xoá không thấy Đạo tràng của Văn Thù Bồ Tát nên Bàn ni vội hỏi:

“Kính Bạch Bồ Tát! Bàn ni vẫn không nhìn thấy trụ xứ Ngài Văn Thù”

Ngài Địa Tạng mỉm cười:

“Nếu trụ xứ Ngài Văn Thù ai cũng thấy và đến được thì không thể gọi là Thánh cảnh”

Cảnh giới của Ngài Văn Thù không thể dùng mắt phàm nhân nhìn thấy bởi cảnh giới này được dệt bằng vật chất vi tế, chỉ có pháp nhãn của Bồ Tát mới nhìn thấy.

Bàn ni giờ hiểu ra, chúng sanh và Bồ Tát sống cạnh nhau, nhưng vì Thể chất của Bồ Tát quá tinh khiết chúng sanh không thể dùng mắt dục nhiễm mà nhìn thấy được. Muốn thấy cảnh giới này, tâm hoàn toàn tinh khiết, mọi vọng loạn trong tâm đều tiêu trừ. Tâm trong sạch như gương bóng không còn dính chút bụi trần, lúc ấy mọi cảnh vật sẽ hiện ra.

Chúng sanh trên thế giới này chỉ dùng nhục nhãn để thấy mọi vật và dùng thức tưởng để phân biệt, hạng chúng sanh tiến hoá cao hơn sẽ dùng huệ nhãn, dùng cặp mắt này sẽ thấy được nguyên nhân thành trụ của sự vật sâu sắc hơn, với huệ nhãn có thể

nhìn thấy cảnh giới vô hình như cảnh Trời và các chư Thiên. Có những cảnh giới dẹt bằng giới đức và Hào quang thanh tịnh của Bồ Tát. Huệ nhãn sẽ không nhìn được phải có pháp nhãn của Bạc Đại Sĩ Bồ Tát mới có thể thấy.

Một Bạc gọi là Bồ Tát có thể dùng cả Ba mắt: Nhục nhãn, Huệ nhãn và Pháp nhãn.

Cảnh giới Ngũ Đài Sơn trụ xứ của Ngài Văn Thù Bồ Tát dẹt bởi giới quang quá vi tế nên cảnh này người, chư Thiên và A La Hán không thể thấy được, phải là Bạc Đại Sĩ mới có thể thấy cảnh giới này.

Ngài Địa Tạng và Bàn ni ngồi xuống nhập định vào “hư không giới” bấy giờ núi Ngũ Đài Sơn từ từ biến mất, nhường lại cho cảnh Trí thanh tịnh xinh đẹp lạ thường: Đất núi biến thành lưu ly, các cây bách tùng thảo mộc làm bằng Bảy thứ báu. Các chiếc lá màu ngọc đỏ chiếu rực rỡ, trầm hương và hoa ngọc lan thơm bát ngát trong không khí.

Trước mặt Bàn ni là ngôi Đại tự hùng vĩ, sức chứa cả vạn người. Giữa Đại tự có tám băng ngọc nạm Kim cương chữ vàng sáng chói:

“Đại Thánh Trúc Lâm Tự”

Các hồi chuông bát nhã vang rền trong Chánh Điện chấn động cả hư không.

“Cung nghinh Nhị vị Bồ Tát Địa Tạng và Hải Tạng quang lâm”

❖ Nam Mô Đại Trí Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát ❖

Giọng nói vui tươi và tao nhã của các Kim Đồng và Ngọc Nữ mặc thiên y xanh lam đang dẫn đầu các Tăng Sĩ và Bồ Tát ra tiếp đón.

Một vị đầu đội mào thiên quang tóc dài chấm vai, mặt như trăng rằm, mũi cao, môi đỏ, răng trắng, mắt như vàng nhật nguyệt, mình vận pháp y đỏ sáng chói. Kế bên là các Tăng Sĩ đều vận pháp phục y vàng.

Ngài Địa Tạng nói với Bản ni:

“Ngài Văn Thù ra đón chúng ta”

Bản ni vội đến quỳ xuống đánh lễ, Ngài Văn Thù đưa tay đỡ dậy bảo rằng:

“Pháp hữu và Lão Tăng nào phải người xa lạ, những kiếp xa xưa vốn người thân một nhà”

Ngài Địa Tạng nghe nói cười vang, các Tăng Sĩ đều vui cười. Các vị này được Bồ Tát Văn Thù hóa độ, do đó họ đồng quy tụ ở trụ xứ này.

Sau khi thăm hỏi xong Ngài Văn Thù mời Bản ni và Địa Tạng vào Chánh Điện.

Ồi! Chánh Điện rộng lớn vô cùng, nhìn hết tầm mắt vẫn chưa thấy hết. Chánh Điện sức chứa có thể trên vạn người. Ngài Văn Thù ngồi Bồ Tòa chánh giữa, Địa Tạng ngồi bên hữu và Bản ni bên tả.

Bấy giờ Ngài Văn Thù mở lời:

“Hôm nay Nhị vị Bồ Tát quang lâm đến đây, định mời Lão Tăng đi đâu?”

Ngài Địa Tạng cung kính thưa:

“Bạch Đại Sĩ! Mỗi năm vào rằm tháng Bảy chúng ta thường đến thăm viếng Cực Lạc quốc độ, năm nay cũng vậy. Bản Vương kính mời Đại Sĩ cùng đi”

Ngài Văn Thù mỉm cười:

“Nếu Đại Sĩ Địa Tạng không đến, Lão Tăng quên mất. Mời Hai vị dùng trà rồi chúng ta cùng đi”

Ngài Văn Thù vừa nói xong, Kim Đồng và Ngọc Nữ đã mang trà ra, các chư Bồ Tát trong đây quá đông phải mất nửa tiếng mới đủ trà cho các vị Bồ Tát.

Ngài Văn Thù hai tay cầm trà mời:

“Mời Hai vị và Đại chúng Bồ Tát dùng chun trà “Thiên Hương Liên Hoa Trà”

Bần ni và Địa Tạng cầm chun trà đáp lễ:

“Cung kính không bằng vâng lời”

Bần ni uống một hớp trà, mùi thơm thanh tịnh và hương vị ngọt mát làm tinh thần vô cùng sảng khoái.

Ngài Địa Tạng uống xong hỏi Ngài Văn Thù:

“Trà này hương vị thơm ngọt làm sáng khoái tinh thần. Bồ Tát chế biến bằng cách nào?”

Ngài Văn Thù trả lời:

“Trà này phải dùng hoa, Bát Đà La ở cung trời Dao Lợi, hòa với Liên hoa ngàn năm ở Ngũ Đài Sơn chế thành”

Bần ni tiếp lời:

“Hoa Bát Đà La rất quý hiếm. Hôm nay được thưởng thức trà này, xin tri ân Bồ Tát”

Ngài Văn Thù vui vẻ nói:

“Trà này tuy thơm ngon, nhưng nếu so sánh với nước Bát công đức ở cõi Cực Lạc thì thua xa.”

Các chư Bồ Tát đều mỉm cười vui vẻ. Thân tướng các chư Bồ Tát rất cao lớn, đạo hạnh trang nghiêm, Hào quang từ thân các vị Bồ Tát chiếu sáng rực rỡ. Mỗi vị đều chứng đắc lục thông, tùy tâm biến hiện như ý.

Ngài Văn Thù bảo các chư Bồ Tát:

“Lão Tăng sẽ vào Cực Lạc quốc thỉnh an Đức Từ Phụ A Di Đà, vài ngày sẽ trở về. Mọi việc nơi đây xin giao cho Bồ Tát Kim Tra cai quản.”

Ngài Văn Thù vừa dứt lời trong chúng Bồ Tát có một vị Bồ Tát gương mặt phương phi Hào quang chiếu sáng bước ra đánh lễ Ngài Văn Thù:

“Sư Phụ an tâm, con sẽ tận tâm coi sóc Đạo tràng, đợi Sư phụ trở về”

Cả vạn Bồ Tát đều quỳ xuống đảnh lễ Ngài Văn Thù đưa tiễn:

“Bạch Sư phụ! Chúng con ở Đạo tràng tin tấn tu học, đợi chờ Sư phụ trở về”

Ngài Văn Thù đưa tay mời các Bồ Tát đứng dậy và Ngài cùng Địa Tạng Vương và Bàn ni đi ra bên ngoài chánh Điện.

Phía sau hậu Điện có một chuồng nuôi Sư tử khổng lồ. Nơi đây, chỉ có một con Sư tử lông vàng và bờm cổ màu xanh đang đi tới lui. Khi nó thấy Ngài Văn Thù, Địa Tạng và Bàn ni đi đến, nó liền chạy đến và hoá hiện thành vị tiểu sa di quỳ xuống đảnh lễ, Ngài Văn Thù nói:

“Thanh Sư này ngày xưa tu luyện pháp tà. Thường sát hại sanh linh, từ khi được Lão Tăng thu phục, nó rất tin tấn tu hành. Khi Lão Tăng thành đạo quả Vô Thượng Chánh Giác, nó sẽ là thị giả hộ pháp”

Thanh Sư là báu vật tại Đạo tràng của Ngài Văn Thù. Nó có thể biến đủ mọi hình và rành rẽ ngôn ngữ mọi loài thú.

Hiện giờ Thanh Sư là vật đỡ chân cho Ngài Văn Thù, khi Ngài dạo mười phương thế giới Ngài thường cỡi Thanh Sư này.

Bàn ni đưa tay đỡ Thanh Sư đứng dậy và quay sang Ngài Địa Tạng thưa hỏi:

“Bạch Đại Sĩ Địa Tạng! Con Thanh Sư này nếu so với con Đề Thính của Ngài thì ai hơn ai kém?”

Ngài Địa Tạng trả lời:

“Hai linh thú này là vật chí linh của trời đất, kể một lạng người nữa cần”

Bần ni và Ngài Văn Thù cười ngặt, hai con thú Đề Thính và Thanh Sư nhìn nhau cười vui vẻ.

Ngài Văn Thù nói với Thanh Sư:

“Lão Tăng muốn đi thăm viếng Ngài Phổ Hiền, người muốn đi theo không?”

Thanh Sư trả lời:

“Đệ tử xin được làm vật đỡ chân cho Sư phụ”

Ngài Văn Thù ngồi lên lưng Thanh Sư và hỏi Ngài Địa Tạng rằng:

“Bây giờ chúng ta đi nơi đâu?”

Ngài Địa Tạng đáp:

“Mời Văn Thù Đại Sĩ và Pháp hữu đồng đi đến Nga Mi Sơn gặp Phổ Hiền Đại Sĩ”

Ngài Văn Thù gật đầu:

“Lâu rồi, Lão Tăng bận nhiều việc Phật sự quên đến thăm Pháp hữu Phổ Hiền”

Nói xong, Ngài vỗ vào bờm Thanh Sư, Thanh Sư phóng thẳng lên hư không, bốn chân có hao sen nâng đỡ bay bổng về hướng Nga Mi Sơn. Địa Tạng cỡi Đê Thính và Bản ni ngồi trên đài Hoa sen vội vàng bay theo.

❖ **Viếng Nga Mi Sơn Của Phổ Hiền Bồ Tát** ❖

Đi đường mây rất mau chóng, chưa đầy 15 phút Ngài Văn Thù chỉ về hướng trước và bảo cùng Địa Tạng và Bản ni:

“Nhị vị Bồ Tát nhìn kia! Nơi có chòm mây ngũ sắc và ánh Hào quang từ núi chiếu lên rực rỡ, đó chính là Nga Mi Kim Sơn Tự, nơi trụ xứ của Ngài Phổ Hiền Đại Sĩ”